

CAPITOLUL UNU

E un fapt bine cunoscut că, în viață, cele mai extraordinare momente se prezintă sub masca unor zile obișnuite. Mă rog, cel puțin pentru mine este un fapt bine cunoscut. Fiindcă dimineața aceea a început ca toate diminețile de până atunci: m-am trezit cu o durere în piept, cu aromă de cafea în nări și cu tărăboiul iscat de fantomă în bucătărie.

Acum, e bine să știți că nu sunt genul care să stăruie în gânduri negre. Viața e prea scurtă pentru așa ceva. Dar trebuie măcar să încerc să descriu pe scurt durerea asta.

Nu e genul de durere care îți vine după ce ai mâncat tacos târziu în noapte.

E genul de durere care îți vine după ce ai fost părăsit.

Inima mea știe, cred, că ar trebui s-o umplu cu amintiri noi, cu glume noi și cu aventuri fabuloase în compania ființei pe care am iubit-o mai presus de toate. Însă acea ființă nu mai este. Așa că inima mea are în ea o gaură uriașă. Am botezat-o Marele Gol.

Am închis ochii și mi-am reamintit singură următoarele afirmații:

„Noaptea asta ți-ar putea aduce Visul Destinului.“

„Să nu te îndoiești niciodată de steaua ta călăuzitoare.“

Le-am repetat în vreme ce-mi trăgeam cizmele de cauciuc peste jeansi, și din nou când am încheiat fermoarul de la hanoracul meu preferat. Vara timpurie se instalase deja în munți, dar la prima oră a dimineții aerul era încă răcoros. Dar nu mi-era frig. Mă simțeam plină de energie. Numai gândul la Visului Destinului meu îmi electrizase creierul în așa măsură încât mi-am împletit coada pe partea greșită. În general nu sunt o fire superstițioasă, dar știam că o să-mi meargă prost dacă nu-mi împletesc coada pe partea obișnuită.

În sfârșit, mi-am înhățat geanta și am coborât în goană scările, să văd ce mai punea la cale fantoma.

Cum n-are nicio noimă să sperii o fantomă care ar putea foarte bine să mă sperie ea pe mine, am hotărât să mă anunț cu glas tare.

— Sunt eu, Emma! am strigat, pășind în întunericul din Boneyard Cafe.

Boneyard Cafe, cafeneaua familiei, ocupă întreg parterul casei în care locuim, aciuată la marginea unui faimos cimitir, de la care i se trage și numele acesta straniu. Cum afacerile au mers destul de prost în ultima vreme, Buni Blue face tot ce-i stă în puteri să țină localul deschis.

— Sunt aici, răcnește o voce care, din nefericire, îi aparține fratelui meu mai mare, Topher, și nu vreunui răposat.

De fapt, nu am văzut niciodată cu ochii mei stafia din bucătărie, doar am auzit-o troncănind. Însă, dată fiind amplasarea casei noastre, cred că într-o bună zi tot o să dau nas în nas cu o fantomă.

Când am intrat în bucătărie, în aer plutea un miros puternic de ciocolată caldă. Ceaunul cu Cacao bolborosea deja lângă fereastra de pe latura opusă a încăperii. În săptămâna aceea era rândul lui Topher să prepare Boneyard Brew, cea mai renumită delicată a cafenelei noastre. Dacă ar fi s-o descriu, așa zice că este ciocolată caldă cu un strop de rai. Ciocolată caldă în miezul verii ar putea să pară o nebunie, dar sunt aici să confirm: dacă ai apucat să guști din Boneyard Brew, tânjești după ea toată viața. Topher face până și bezele de casă.

Omul-bezea însuși era cocoțat în capul unei scări înalte, scotocind printr-unul dintre dulăpioarele de bucătărie, ca un hoț de biscuiți costeliv.

— Ți-e foame? l-am întrebat.

Buf. Era Topher, care se dăduse cu capul de dulăpior. A scos un geamăt înfundat și, mijind ochii, chipurile furios, s-a întors să se uite la mine. Dar pe față i se vedea un început de zâmbet.

— Emma Pearl Casey, mi-am zis că poate ești o stafie.

— Am strigat și mi-am anunțat prezența!

— Știu – și Topher mi-a servit același zâmbet larg, încadrat de gropițe în obraji, care le lasă cu gura căscată pe mai toate fetele de la Blackbird Hollow Community College. Sunt mereu puțin speriat când vin aici înainte să se facă lumină.

— Da, e *cam* devreme să te apuci de pregătit ciocolata, l-am aprobat eu.

În cei aproape doisprezece ani de viață, n-am pomenit ca duminica să deschidem înainte de zece.

— Nu reușesc să-mi scot din cap rețeta asta, a răspuns el, în chip de explicație. Brioșe cu piersici și

lavandă. N-o să am pace până nu le fac. Și am zis că, dacă tot am coborât, să pun de ciocolată.

— Mă bucur că faci mai multă. Duminicile am de regulă un grup mare de vizitatori la cimitir.

Topher și-a plecat ușor capul și mi-a studiat atent fața.

— Ești OK? Pari... tulburată.

I-am făcut semn cu degetul mare că totul era bine.

— Ha.

Nu arăta prea convins, dar s-a întins și a scos din dulap una dintre giganticele tăvi argintii de briose. Apoi s-a ferit când aceasta a căzut, zăngănind, pe jos.

— Ușurel! i-am zis, grăbindu-mă să o ridic. Dacă faci zgomot o să...

— Ce? O să trezesc morții? Tu și cu Blue puneți muzică așa de tare, că morții oricum nu-și pot dormi în liniște somnul de veci.

— Voiam să spun că o să-mi trezești *câinele*. Dar chestia cu muzica e corectă.

Topher s-a întins iar cât era de lung și a continuat să scormonească. A azvârlit pe teighea un săculeț cu făină organică din rezerva lui Blue, apoi s-a dat jos de pe scara șubredă. Judecând după melodia pe care o fluiera, mi-am dat seama că e pe cale să intre în transă culinară. Își legase deja bandana roșie în jurul capului, îndeplinind astfel un ordin categoric al bunicii. Vara, lui Topher îi place să-și lase părul lung și în dezordine, așa că Blue îl obligă să și-l lege când gătește.

Simțind pe cizmă un buf-buf-buf ușor, m-am uitat în jos și am dat cu ochii de Bearclaw, care căsca la mine. Am luat-o în brațe și am strâns-o la piept.

Când Topher m-a dus la adăpostul de animale să-mi aleg un cățeluș, doamna de-acolo a zis că sigur nu vrem *Câinele Āla*, că e prea costeliv. Dar am știut din prima clipă că acela va fi câinele meu. Sper ca toți oamenii să aibă o experiență la fel de minunată – dulcea tresărire a inimii pe care o simți când te uiți la un câine, și el la tine, și știi că vă e sortit să aveți grijă unul de celălalt.

Topher era de părere că am făcut bine alegând *Câinele Āla*, dar am hotărât amândoi că avea nevoie de un nume mai îndrăzneț, unul care s-o ajute să se vadă într-o nouă lumină. Așa că i-am pus cel mai dur nume care mi-a venit în minte: *Bearclaw*¹.

Îi spun Bear, că e mai scurt.

În ziua aceea, la adăpost, Bear mi-a sărit în brațe de-ndată ce am strigat-o pe nume, de parcă ar fi fost de-o viață întreagă în așteptarea cuiva care să-i vadă adevăratul potențial.

— Bună dimineața, monstrulețul meu pufos și neînfricat, i-am șoptit în urechea bleagă, iar ea m-a împuns, fericită, cu botul. Buni Blue încă mai doarme? am întrebat.

— Zilele astea nu cred că mai doarme așa mult.

Topher amesteca în Boneyard Brew cu un linguroi. Mi-a făcut semn cu capul spre ușa biroului ei. Ușa era închisă, dar pe sub ea se strecura în hol o lumină gălbuie.

— Lumina era încă aprinsă când m-am dus la culcare. Nu m-aș mira să aflu că a stat trează toată noaptea.

Mai toată lumea din Blackbird Hollow se descurca foarte greu cu banii, iar cafeneaua nu făcea excepție.

---

¹ Gheară de urs (n. tr.).

Am strâns-o mai tare pe Bear, dar am rămas în uşă. Regula bunicii este că Bear nu are voie să intre în bucătărie. Zice că unii oameni țin neapărat să nu găsească păr de câine în biscuiți.

Topher a desfăcut un borcan mare și, bătându-l ușor de marginea unui pisălog micuț, umplut cu zahăr, a turnat în el cam o linguriță de lavandă. Pe pomeți, pe gât și pe mâini i se așternuse deja praf de făină, de parcă mâna unui înger ieșise din nori și îi desenase trăsăturile, ca un fel de „Vezi? Așa arată un om perfect“. Din punctul ăsta de vedere nu semănăm deloc, frate-meu și cu mine. Ar fi fost mult mai logic dacă ar fi trebuit să aibă el Visul Destinului.

Dar lucrurile nu stăteau așa. Eu trebuia să am Visul Destinului. Și cât mai curând, speram.

— Emma?

Topher mă studia cu luare-aminte.

— Văd clar că e ceva în neregulă. Mai bine-mi spui.

Frate-meu citește oamenii ca pe cărți. Știe când un zâmbet maschează tristețea și când niște ochi scăpărători ascund un secret. Distinge în glas sunetul unei inimi frânte. Și cel mai bine se pricepe să mă citească pe mine. Podeaua a scârțâit sub tălpile tenișilor lui Topher, care a venit și s-a așezat în fața mea ca și când s-ar fi pus între mine și lume, pavază împotriva lucrului care îmi frângea inima.

— E Marele Gol, am șoptit, strângând-o mai tare pe Bear în dreptul durerii infernale din piept. M-am trezit cu gândul că vreau să vorbesc cu mama. Apoi mi-am dat seama că nu pot să vorbesc cu ea... Mă doare, atâta

Extraordinar

tot, am zis ridicând din umeri. Dorul de ea e o durere cumplită.

Topher s-a întins să mă ia în brațe, dar m-am răsucit și am luat-o spre ușa din spate.

— Sunt bine, Toph. Nu e nevoie să începem ziua triști și morbizi. Mă duc să mă întâlnesc cu răposatii cei dragi.

Am ieșit pe veranda din spate. Ușa cu plasă s-a trântit în spatele meu, iar eu am rămas cu privirea la lumea de basm din zori. La orizont, întunericul nopții pălise spre un azuriu frumos. Un vânt rece îmi ciupea pielea și foșnea crengile stejarului celui mare din mijlocul câmpului. Era zgomotul vieții, un scârțâit plăcut și apoi un șșș... ceea ce era destul de ciudat dacă ne gândim la ce mi se întindea dinainte. Din ceața ușoară, cât vedeai cu ochii se îțeau pietrele de mormânt și statuile din cimitirul Blackbird Hollow.

Din iarba verde am cules o margaretă albă, mi-am înfipt-o în coada împletită și am pornit printre morminte, așa cum fac întotdeauna. Dar numai la lumina zilei. Nu e om în oraș să nu știe că nu pui noaptea piciorul în cimitirul Blackbird Hollow. Cei mai mulți sunt prea speriați să meargă acolo până și ziua. Mie însă nu mi-e teamă.

Nu tocmai.

OK, iată adevărul adevărat. Am din când în când impresia că se ține ceva după mine prin cimitir. Uneori e un sentiment liniștitor – de parcă m-ar veghea cineva. Dar se întâmplă și să mă treacă fiorii și să mă simt supravegheată de-a binelea.

Aveam dreptate în ambele privințe. Dar încă nu știam asta.

CAPITOLUL DOI

Bear mi-a sărit din brațe ca să poată s-o tuelească în fața mea prin cimitir. M-am oprit la prima piatră strâmbă care se ițea din ceață, am băgat mâna în geantă, am scos din ea un mănunchi de flori uscate, culese în ajun, și le-am așezat la baza pietrei.

— Cineva te-a iubit, Adeline Carpetta, am șoptit.

Mulți sunt de părere că în curtea din spatele casei mele bântuie fantome. De înțeles, presupun, dat fiind că aceeași curte găzduiește unul dintre cele mai vechi cimitire din statul Tennessee. Dar e și un loc liniștit, sacru, plin de copaci umbroși, îngeri de piatră și nume. Nume vechi și frumoase, ce sună de parcă s-ar rostogoli dintre paginile unei cărți de povești:

Adeline Carpetta

Căpitan Daniel Toliver, Regimentul 1 Infanterie Tennessee

Wonder St. Clare

Cillian McNeal

Mama zicea că dacă mă simt vreodată singură în cimitir, să rostesc cu glas tare numele de pe pietre și să declam adevărul situației, în felul următor: „Cineva te-a iubit, Wonder St. Clare.“

Extraordinar

Buni Blue nu crede în fantome așa cum cred majoritatea locuitorilor orașului. Ea spune că amintirile îi bântuie pe oameni.

— Nu pot să concep că viața de dincolo e așa de plictisitoare, încât oamenii sunt nevoiți să te tot sâcâie din Lumea de Apoi.

Dar, de câte ori merg prin cimitir și rostesc cu voce tare numele de pe pietre, simt întotdeauna... ceva. Știu că oamenii aceia nu sunt aici. Dar sunt sigură că undeva tot sunt. Și poate că sentimentul pe care îl am este fericierea simțită de ei atunci când trag perdeaua și aruncă o privire la ce se petrece aici, pe pământ.

Bear și-a strecurat capul sub mâna mea. M-am aplecat, i-am cuprins în palme mutrița ciufulită și am pupat-o pe urechea moale. Atunci am auzit zvon de glasuri prietenoase. Porțile cele vechi sunt punctul de acces pentru public și, spre încântarea mea, am văzut că mă aștepta acolo un grup măricel.

Un fior de bucurie mi-a cuprins umerii când m-am îndreptat și m-am uitat în direcția zgomotului. Ceața începuse să se destrame, ridicându-se din cimitir în fuioare. Mănunchiuri întregi de păpădii s-au deschis unul după altul, alcătuind o potecă șerpuitoare, care ducea până la porți.

— Bună dimineața! am strigat, coborând în fugă dealul, cu Bear hămăind și sărind pe lângă mine.

— Bună dimineața, Emma Pearl! au răspuns câțiva dintre cei adunați la poartă.

Porțile fuseseră, probabil, frumoase odinioară. Nimeni nu știe cu siguranță, fiindcă acum sunt acoperite cu un strat gros de rugină. Mlădițe elastice de iederă

se înfășoară pe drugii și urcă spre vârfurile lor ascuțite. Iedera crește pretutindeni prin cimitir. Atârnă de crenștile uriașilor stejari și se strecoară printre pietrele de mormânt acoperite cu mușchi. Pe gard crește așa de încâlcită, că trecătorii abia de mai zăresc ceva înăuntru. Uneori am impresia că munții și pădurea sunt mână-n mână, folosindu-se de puterea iederei ca să ascundă Blackbird Hollow de restul lumii. Ca să-i păstreze sfințenia, poate. Sau ca să țină totul secret.

Am răsucit cheia în broască, până ce-am auzit clicul de rigoare. Porțile s-au deschis încet, cu un *scââârț* prelung și înfundat.

Mă așteptau cel puțin douăzeci de oameni, majoritatea pensionari cu părul alb, toți forfotind de colo colo și discutând între ei. Cuplul din primul rând erau mușterii mei obișnuiți: un bătrân cu barbă lungă și albă și o doamnă în vârstă, pe un scuter roz foarte șic.

Ei sunt de fapt rudele mele: Periwinkle, fratele bunicii, și Greta, soția lui.

— Bine ați venit la cimitirul Blackbird Hollow! le-am strigat împingând porțile. Unul dintre cele mai vechi și mai celebre locuri de odihnă veșnică din statul nostru!

În aer au răsunat aplauze. Întotdeauna se aplaudă, nu știu sigur de ce. Toți cei de față mi-au auzit discursul de nenumărate ori. Dar îmi place să le ofer experiența unui tur complet.

— Excursia din această dimineață este renumitul nostru Tur al Iubirii. Călătoria dumneavoastră prin impresionantul și gloriosul trecut romantic al orașelului nostru va dura aproximativ șapte minute.

Extraordinar

Am scotocit prin geantă și-am început să le împart oaspeților ochelari de soare în formă de inimioare.

— Ei, dar ce eleganți sunt, Emma! a exclamat unchiul Periwinkle, punându-și ochelarii și ridicând paharul de carton plin cu Boneyard Brew, în semn de salut.

— Ai avut noroc că Topher s-a apucat azi așa devreme de pregătit ciocolata, i-am zis. Altfel nu e niciodată gata înainte de răsăritul soarelui.

— O fi știut că am nevoie de-o doză, a răspuns unchiul, rânjind.

Barba albă îi flutura în vântul slab. Dacă n-ar avea blugii aceia decolorați și haina jerpelită – ori zâmbetul acela mare și binevoitor pe chip –, unchiul ar aduce și el puțin cu o stafie. În mai toate zilele își prinde-n piept o floriceică. Azi însă a hotărât să arate festiv – și-a înfipt o violetă în barbă.

Unchiul Peri s-a aplecat și mi-a spus cu blândețe:

— Nu-mi trebuie ochelari în formă de inimioare ca să văd că te supără ceva. Ce-i cu privirea asta tristă? m-a întrebat, bătându-mă pe umăr.

— O noapte agitată.

— Ce?! a scrâșnit mătușa Greta, care m-a înșfăcat de braț și, spre lauda ei, s-a străduit să vorbească în șoaptă, chiar dacă mai mult a urlat: O noapte agitată? Emma, ai avut Visul Destinului?

— Ha! a exclamat unchiul, plesnindu-și palmele. Am știut că maică-sa avea dreptate! Ce-ți tot spun eu mereu, Greta? Ți-am zis: „Uite, curând Emma o să aibă Visul Destinului!“

M-am întins și i-am scuturat ușurel pe amândoi.

— Șșș, oameni buni! N-am avut niciun vis. Nu încă. Marele Gol m-a ținut trează toată noaptea. Asta voiam să spun.

— Ah, a făcut Periwinkle, dând din cap. Știi, mi-a spus zâmbind în barbă, așa se întâmplă pe-aici când se schimbă anotimpurile. Oamenii își amintesc de cei dragi, de care le e dor.

Unchiul Periwinkle se consideră istoricul orașului. Ani de zile a fost redactor-șef la ziarul local. Potrivit bunicii, a fi redactor-șef la ziar într-un oraș atât de mic e doar un mod pretențios de-a spune că își băga nasul peste tot unde nu-i fierbea oala.

Mătușa Greta m-a apucat de braț și m-a tras mai aproape, să mă îmbrățișeze. Mirosea a trandafiri și a fixativ.

— O să ai visul cât de curând, scumpo. Acum, ce-ar fi să mă lași să țin eu câinele ăla neastâmpărat, cât ne conduci tu prin cimitir?

Bear a sărit în poala Gretei, încântată de invitație.

— *Umpf!* a gemut ea când Bear i-a lins bărbia.

N-o văzusem niciodată pe mătușa Greta zâmbind. Când era fericită, doar strângea buzele până ajungeau o linie dreaptă și scotea acel *umpf*.

De anul trecut, de când și-a fracturat șoldul, mătușa hoinărește prin oraș numai pe un scuter roz, special modificat. Și-n dimineața asta tot pe el a sosit. Era îmbrăcată într-un trening roz, asortat cu vehiculul, iar părul alb îi era îndesat sub o șapcă de baseball trandafirie, pe care își brodase mottoul florăriei ei:

GRĂDINA FERMECATĂ A GRETEI
IA-ȚI FLORILE ȘI PLEACĂ

— Vă mulțumesc tuturor că ați venit în dimineața asta, le-am zis trecând de la unul la altul și întinzându-le câte o pereche de ochelari domnului Marcum și soției lui.

Soții Marcum câștigaseră concursul Fermierii Anului, care se desfășoară deja de douăzeci și șapte de ani. Anul trecut, roșia lor de patru kilograme și jumătate a ajuns pe prima pagină din *Almanahul regional al fermierilor*. În lumea cultivării tomatelor de competiție, soții Marcum sunt adevărate vedete.

— Suntem încântați să ne aflăm aici, Emma! a zis doamna Marcum îmbrățișându-mă strâns, înainte să-și pună ochelarii.

Mi-am dres glasul.

— Dacă nu aveți nimic împotriva, în dimineața asta o să începem devreme. Margaretele de pe acoperișuri sunt în floare. E semn de ploaie.

Iată încă o caracteristică a orașelului nostru – Blackbird Hollow, Tennessee – pe care oamenii o consideră supranaturală: la noi, plantele sunt mereu în floare. Florile se deschid prin stratul de zăpadă. Răsar și înfloresc prin crăpăturile din cimentul trotuarelor. Înfloresc în mănunchiuri pe malul râului și umplu grădinile și dealurile cu explozii de culoare. Și dintotdeauna cresc foarte multe aici, în cimitir. Dacă n-ar fi pietrele de mormânt, ai crede că locul ăsta e o grădină în toată regula.

— STAȚI! a strigat o tânără, traversând în fugă strada. Așteptați-mă și pe mine, vă rog!

— Cine e? a pufnit mătușa Greta, învârtind scuterul în loc atât de repede, că a lăsat urme pe pământ. Și de ce se agită așa? Doar nu e Arca lui Noe. E doar un tur ghidat prin cimitir.

NATALIE LLOYD

Străina părea să aibă vârsta lui Topher. Deși mărunțică de statură, era cu siguranță mai puternică decât lăsa impresia, fiindcă rucsacul voluminos pe care îl ducea pe umeri părea să fie de două ori cât ea. Chiar și așa, nu-i încetinea deloc pasul. Avea părul negru, cu o excepție – o șuviță roz care îi cădea pe obraz. Arată grozav. Ca o zână punk-rock.

— Cât costă turul ăsta? m-a întrebat, oprindu-se lângă mine.

— Nu se percepe taxă, i-am răspuns veselă. Dar suntem recunoscători pentru orice donație.

Mi-am ridicat geanta ca să-i arăt sloganul brodat pe ea:

SĂ TREZIM LA VIAȚĂ
CIMITIRUL BLACKBIRD HOLLOW.

Mătușa Greta făcuse gențile pentru strângerea de fonduri de luna trecută. Firește că n-a zâmbit cu gura până la urechi când i-am etalat opera, dar s-a îmbujorat, oricum, de mândrie.

— Organizăm mereu străngeri de fonduri, ca să îngrijim cimitirul, am explicat, întinzându-i nou-venitei o pereche de ochelari, apoi am scotocit iarăși prin geantă, după carnețel. Îmi puteți spune numele dumneavoastră, pentru registrul vizitatorilor?

— Waverly Valentine.

Mi s-a părut că sună la fel de frumos ca numele de pe pietrele de mormânt. Dar n-am zis asta cu glas tare. „Numele tău ar arăta bine pe o piatră de mormânt“ s-ar putea să nu treacă drept compliment.